

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Casio Scholastico. 146.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

tur, eandem naturam esse declararent, quæ autem singularem numerum excederent, personarum proprietatem, quæ in vnam essentiam colligeretur, indicarent. Etenim varias ac dissidentes naturas docere, Gëtilitium est: vnam autem personam seu hypostasim, Iudaicum. At personas in sanctam Trinitatem dilatare, atque in vnam essentiam colligere, rectissimum ac verissimum dogma est.

Eutonio Diacono. 144.

Matth. 13. Illud, Alius centum, alius sexaginta, alius triginta, virginitatem & continentiam & matrimonium significare potest. Potest etiam rursus animæ institutionem & corporis ministerium, & pecuniarum largitionem designare. Maius enim ac præstantius est animæ salutem afferre, quam per corpus ministerium præstare, aut etiam pecunias largiri. Illud enim cum laboribus ac sudoribus efficitur: hoc autem ex rebus externis & aduentitiis præstat.

Palladio Diacono. 145.

Ne dum per inficiationem id aucuparis, ut minime errasse videaris, in aliud peccatum incidas (nemo enim malo malum curat, incredibilis enim cuiusdam absurditatis hoc quidem etiam apud externos ac prophanos esse cõsetur:) verum per penitentiam allata peccato medicina in eum statum te adducas, ut non iam amplius pecces.

Casio Scholastico. 146.

Tu quidem pecuniarum atque opum desiderio teneri videris, & quia incurabili morbo laboras, excusationemque huius culpæ captas, Demosthenem, (qui his verbis usus sit, Opibus autem ac pecuniis opus est: ac sine iis, nihil eorum, quæ in re sunt, fieri potest) aduersus nos armis instruxisse, ut qui inuicti Oratori reluctari minime audeamus. Ego verò, quoniam tu in multis quidem tuis verbis merito pau-

ράσεων ιδιότητος τῆς εἰς μίαν ὕψιν συναναγομένης. πῶ μὲν γὰρ ἀξιοφόρος φύσις ὑποπτεῖται, ἑλληνικόν. τὸ δ' ἐν παρῶντων, ἡρωῦ μίαν ὑπόστασιν, ἰσθαίκον. τὸ δὲ πλατυύοντα εἰς τὴν ἁγίαν τριάδα τῆς ὑποστάσεως εἰς μίαν ὕψιν συνάγειν, ὀρθότατόν ἐστι καὶ ἀληθέστατον δόγμα.

Εὐτονίῳ Διάκονῳ. ρμδ.

Τὸ, Ὁ μὲν ἑκατόν ὁ δὲ ἑξήκοντα, ὁ δὲ τεράκοντα, δύναται ἰδὲ τὴν παρθενίαν καὶ τὴν ἐγκρασίαν, καὶ τὸν τιμὸν ἡμῶν μινύειν. δίδωται δὲ καὶ τῆς ψυχῆς τὴν διδασκαλίαν, τὸ δὲ σώματος τὴν ἀσκησίαν, τῶν δὲ χρημάτων τὴν ἔπιδοσιν διηλοῦ. μᾶλλον γὰρ ἐστὶ τὸ σώζειν ψυχὴν, τῆ ἀξιοσώματος τὴν διακονίαν πληροῦ. ὡς παρ' αὐτῆς τῆς τῶν χρημάτων χρησιμότητος. ἢ μὲν γὰρ μετ' ἰδρώτων καὶ πόνων γίνεται. ἢ δὲ σκ' ἔξωθεν παροσόντων πληρῆται.

Παλαδίῳ Διακόνῳ. ρμε.

Μὴ τῆ ἀρνήσει τὸ μὴ ἐσφάλασαι δοκῆν θηρώμενος εἰς ἄλλο σκῆπτους πλημὲλημα. οὐδεὶς γὰρ κακῶ τὸ κακὸν ἴσται. ὑπερβολὴ γὰρ ἀπειρίας τοῦτόγε, καὶ παρὰ τῆς ἕξωθεν εἶναι κέκριται. ἀλλὰ τῆ μετριοῦ τὸ πλάισμα ἰασάμενος, εἰς τὸ μηκέτι ἀμαρτάνην κατὰ σῆσιν σαυτὸν.

Κασίῳ Σχολαστικῷ. ρμς.

Αὐτὸς μὲν ὡς ἐδικας χρημάτων ἐρᾶν, καὶ ἀξιο τὸ ἀνηκέτω νοσήματι κεραιτῶσαι δόλοισιν τε τῶ ποιῆται πλάισματος θρησῶ τὸν Δημοσθένει εἰρηκότα, δ' εἰ δὲ χρημάτων, καὶ ἀνε τῶτων οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι τῶν δεόντων ἐφαπικένοι. ὡς ἀπειπειν οὐ πολμῶσιν ἀμάχωρήτοισι. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴ σοῦ μὲν τοῖς πολλοῖς λόγος εἰκότως ὀλίγος. τῶ δὲ ῥήτορος πολὺς, ἅτε ἐν τῶ πικρῶ

πικρῶ τε, καὶ δεινῶ, καὶ παθητικῶ, καὶ
 ἐναργίῳ, καὶ πολὺ τὸ ἐξηλλαγμένον
 ἔχοντι χροσὰ τὰς νοήσεις, καὶ τὰς λέξεις
 ἅπαντας ὑπερβαλλομένους, ἠδέως ἂν σε
 ἐροίμην, πότερον ὡς δεινὸν ῥήτορα, τῆ-
 ρον ἢ μὴν ἐπέειχσας. καὶ διωάμενον
 τέχνη τ' ἀληθὲς εἰσασαῖς, ἢ ὡς ἀξιό-
 πιστον μάρτυρα. εἰ μὴ γὰρ ὡς δεινὸν
 ῥήτορα, καὶ διωάμενον πλὴν ἀγχρότη-
 ται, τῆ σου πάθεις κοσμήσαι, οὐκ ἂν αὐ-
 τῶ ὡς ὑπερβαλλομένον, εἰ καὶ εὐδύμεθα
 τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ πλὴν ἀληθειαν αὐτῶ
 ἀρεπμὴν (καμν). εἰ δὲ ὡς ἀξιόπιστον
 μάρτυρα, ἡμεῖς μὴ ἔδὴν δυσχερὲς ἔ-
 ρῶμεν. ἄλλοι γὰρ ἴσως αὐτὸν ὡς ὑπε-
 ρβαλλομένον, ὡς τέχνη λόγων τ' ἀλη-
 θὲς ἀμαυρῆν πειρήμενον, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ
 οὐδὲ εἰς μαρτυρίαν ἀρεπόμεθα δι-
 χνοὶ ὄντα. τοὺς δὲ πάντα αὐτῶ καὶ
 φράσαις, καὶ πράξεσιν, ἀπιδρα-
 τῶσαιτες, τῆ τῆς ἐπιτηχανόντων
 κείνη ἴσθητι ἐλαμν πλὴν ψήφου, ποσού-
 τον αὐθαδείας ἑαυτοῦ πόρρω εἶναι πρὸ
 νόμου. οὐκοῦν ἐπειδὴ Ἕλληνας τε ὄντας,
 καὶ τὰ ἑλλήνων ἀρεπόμενοι, καὶ τῆς
 τῆς πάνσε χειράσας, ἀπιδρατῶν
 τῶ ἀμάχα ῥήτορι, πλὴν τῆ Ἰσοκράτους
 ἀληθεστάτην καὶ σφαιρατικὴν παρερί-
 σιν, πλὴν φάσκουσαν, πλὴν οὐτος δὲ κα-
 κίας μάλλον ἢ καλοκαρδίαν ὑπερέ-
 της ἔστιν, ἐξέσταν μὴ τῆ βραθυμίας πα-
 ρεσκευάζων, ἴσθη δὲ τὸς ἠδονὰς τὸς
 νέας ὡς καλῶν. ἔτος γὰρ σαρ' ἐμοί
 κείνη ἐπιδοξότερός ἐστι σκείνης, ἢ δει-
 νότηπι. ἐν ταύτῃ γὰρ σκείνος κρατῆς,
 ἀλλὰ πλὴν ἀληθειαν ἐξέσταζον. αὐτῆ
 γὰρ πανταχῶ τῆς δεινότητος τοῖς ἐχέ-
 φροσι ἀρεπμοτέρα. εἰ δὲ ἐφάμιλλον
 πῶσιν εἶναι δόξοιεν, ἢ φιλονεκίτην,
 ἀλλὰ δεικτέον πάντας τὸς ἐπιδοξὺς
 ἀνθρώπους τῶ Ἰσοκράτει συναδόντας,
 καὶ σφαιρατικὴν τὸ παλαιὸν ἔθος ἀρεπε-
 κτέον. ἔθος γὰρ πλὴν παλαιὸν μετὰ πλὴν
 συνετίαν, ἀπιδρατῶν λύρας, καὶ ἀδεν-
 σπύλλοις, ὡς πλὴν τῆ. καὶ μήτε ἐν γῆ
 φανείης, μήτε ἐν θαλάσῃ. εἰ δὲ καὶ

cus & exiguus es, in Oratoris autem il-
 lius multus atque ingens (si quidem ille in
 graui & amarulento, & commoto ac pu-
 gnaci dicendi genere, atque, tum quantū
 ad sensus: tum quantum ad dictiones atti-
 net, plurimum ad aliis dissidenti, omnes
 à tergo relinquit) lubens ex te scisciter,
 huncne ut disertum Oratorem, quique ar-
 tis præstantia vim veritatis afferre queat,
 nobis obieceris, an potius ut idoneum te-
 stem cui fides habeatur? Si enim ut disertū
 Oratorem quique affectus tui turpitudi-
 nem verbis exornare possit, ei certè (tame-
 si alioqui hominem veneremur) minimè
 cedemus, verum antiquiorem eo veritatē
 habebimus. Si autem ut fide dignum te-
 stem, nos quidē nihil molesti atque acer-
 bi dicimus (alij enim fortasse ipsum, ut
 orationis artificio verum obscurare conā-
 tem, ac propterea ne dignum quidem qui
 in testimonium proferatur, repudiarint)
 verum iis qui contraria ipsi, & dixerint, &
 fecerint, in aciem contrā eductis, Lectorū
 iudicio calculum permittemus. Usquea-
 deo videlicet nos ab arrogantia & contu-
 macia remotos esse confidimus. Quoniā
 igitur te, ut Gentilem, ac Gentilium dog-
 mata profitentem ex tuis libris subigere
 oportet aduersus inuidum Oratorem op-
 ponenda nobis est verissima & sapientissi-
 ma Isocratis admonitio, quæ est huiusmo-
 di: Diuitiæ autem vitij potius quàm pro-
 bitatis ac virtutis ministræ sunt: ut quæ
 licentiam quidem inertię afferant, iuue-
 nes autem ad voluptates cohortentur. Hic
 enim, meo quidem iudicio præclarior illo
 est, non quidem eloquentia (nam ille hac
 superior est) verum si quis veritatem ex-
 pendat, hæc enim vbique apud cordatos
 viros eloquentiæ laudi antefertur. Quòd
 si pares inter se nonnullis illi videantur,
 de hoc contentio minimè excitanda est,
 verum illud ostendendum, præclaros om-
 nes viros Isocrati assentiri. Ac primū
 quidem veteris consuetudo proferenda est.
 Apud veteres enim hoc in more positum
 erat, ut post conuiuium lyram caperent,
 illudque canerent, o diuitiæ, vtinam nec

in terra videamini, nec in mari. Quod si altero adhuc teste opus sit, iustus etiam Aristides testimonio erit: ut qui cum opes sibi comparare posset, paupertatem amplexus sit: adeo ut urbs Atheniensis & eum extremo vitæ die functum publico sumptu inhumaret, & ipsius filias collata dote viris collocaret. Quod si tertius quoque testis adhibendus est, calculum feret Thebanus Epaminondas, omnium illius urbis Imperatorum præstantissimus, qui cum in concionem vocaretur, eo die progredi directavit: quod tum ipsius vestis ablueretur, nec aliam qua indueretur, haberet. Quod si quartus quoque, sententiam etiam Crates feret, qui facultatibus omnibus suis urbis suæ Senatui cessit, dixitque, Crates Cratetem libertate donat. Quod si etiam quintus, huic sententiæ Phocio subscribet. Nam cum Alexander Macedo centum ad eum talenta misisset, ex his, qui ea tulerant, percontatus est, ecquid causæ esset, quâ obrem ex tam multis Atheniensibus ad eum duntaxat Alexander misisset. Qui cum respondissent, hac de causa id regem fecisse, quod eum probum atque honestum virum existimaret: tum ille, Sinat igitur me talem, & esse, & videri. Atque hæc iis, qui munus tulerant, locutus, pecunias quidem remisit, ad Alexandrum autem scripsit, ut, si sibi gratificari vellent, eos, quos Sardis captivos tenebat, dimissos faceret, quod etiam ab eo factum est. Vides quæ admodum officio quoque fungi citra pecunias liceat. Quod si sextus etiam producendus est, calculum item feret Plato (principem enim iam profero, quem ne reicere quidem poteritis. usque adeo magnum quendam & eximium virum eum esse ducitis) qui ne quis aurum & argentum possideat, interdicat. Quin Lycurgus quoque Lacedæmoniorum legislator (nam ne septimo quidem calculo deficiamus) capite sanxit, si quis nummum Lacedæmonem importasset. At si omnis calculis ipsam rei naturam expendere oportet, nullum in humana vita scelus reperitur, quod non ob pecuniarum amorem

ἐτέρῃ δέησιν μαρτυροῦν, μαρτυρήσῃ καὶ Ἀριστίδης ὁ δίκαιος, ὅτι ἔπος, καὶ τοῖς διωκτέσις χρηματίζονται, τὴν πενίαν παύσασθαι, ὡς τὴν ἀθηναίων μὲν πόλιν αὐτὸν μὲν τελευτήσαντα θάψαι, τοὺς δὲ θυγατέρας περιποιήσασθαι ἐκδύναται. εἰ δὲ καὶ τῆς ψήφουται ὁ θεοῦ ἑκαίτος Ἐπαμεινώνδας, ὁ πάντων τῶν ἐκείσιν στρατηγῶν ὀπισθημώτερος, ὅτι εἰς ἐκκλησίαν καλέμενος παρητήσατο παρελθεῖν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐπειδὴ τὸ ἴματιον αὐτοῦ πλυνόμενον ἔπυρε, καὶ ἕτερον περιθείσθαι οὐκ εἶχε. εἰ δὲ καὶ τῆς ψήφουται καὶ Κρατίσιος, ὁ πᾶσαν τὴν ἰδίαν εὐσίαν τῶν βουλευτηῶν τῆς ἑαυτοῦ πλείους παραχρησάσας, καὶ φήσας, Κρατίσιος Κρατίσιος θυγατρίον ἐλευθεροῦ. εἰ δὲ καὶ πεμπίς, ὅτι ψήφουται καὶ Φωκίων. Ἀλεξάνδρῳ γὰρ τὴν μακεδόνος ἔχοντα τάλαντα χρυσίῳ αὐτῶν πεπομφότος, ἠρετο τὸς κομισάντας, τί δὴ ποτε πολλῶν ἀθηναίων ὄντων, αὐτῶν μόνῳ Ἀλεξάνδρῳ πέπομφε. φησάντων δὲ, ὅτι ἠγείταί σε χαλὸν καὶ ἀγαθόν. ἀπεκρίνατο, οὐκ οὐκ εἶπα με καὶ εἶναι καὶ δεῖ εἶναι τοῖσιν. καὶ ταῦτα τοῖς κομισάσασιν εἰπόν, ἀπεπέμφατο μὲν τὰ χρυσήματα, Ἀλεξάνδρῳ δὲ γέγραφε, εἰ βέλοισι αὐτῶν χεῖρασθαι, ἀπολύσαι τοὺς ἐν Σάρδεσιν ἀχμαλώτους. ὅσῳ σκεῖνος πεποίηκεν. ὅρας ὅτι ἔστι τὰ δεόντα γενέσθαι ἀνεῦ χρημάτων. εἰ δὲ καὶ ἕκτις ψήφουται, ὅτι φέρω γὰρ λοιπὸν τὸν κολοφῶνα, καὶ Πλάτων, ὃν εἰδὲ πῶς γράφατε δύνασθε, οὕτως μέγα τινα αὐτὸν ἠγνοῦτε καὶ θαυμάσιον ἀπαρηρέωσι τὸ χρυσὸν καὶ ἀργυροῖν κεκτηθῆσθαι, καὶ Λυκούργος δὲ ὁ τῶν Λακεδαιμονίων νομοθέτης. εἰδὲ γὰρ ἀπορήσομεν. ἐβδόμῃς ψήφου τὸν εἰσάγοντα εἰς τὴν Λακεδαιμόνα νόμισμα, γανάτω ἀμείψασθαι ἐνομοθέτησεν. ἀλλ' εἰ καὶ τῶν ψήφουται ἀφαιρούμενος αὐτῶν τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων κατακόψασθαι, οὐδὲν εὐρεθήσεται ἐν τῶ

βία δεινόν, ὃ δ' ἀφ' ἧς χερμάτων
 γίνεται ἔρατα. Ἀφ' ἧς τῶν ἔχθρα, καὶ
 μάχαι, καὶ πόλεμοι. Ἀφ' ἧς τῶν φόνοι,
 καὶ ληστεῖαι, καὶ σικοφαντίαι. Ἀφ' ἧς τῶ-
 ν φόνοι, καὶ ληστεῖαι, καὶ σικοφαντίαι.
 Ἀφ' ἧς τῶν οὐ πόλεις μόνον, ἀλλὰ καὶ
 ἔρημοι, καὶ ἡ οἰκουμένη, καὶ ἡ ἀοικητος
 αἰμάτων πᾶσι καὶ φόνων, καὶ οὐδὲ τῆς
 θαλάσσης ἀπέχετο τῆς πὸ χερσὶν.
 ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς εἰσεκώμα-
 σε τῆς μαρίας, τῆς σικερατῆς αὐτῶ
 πολιορκιῶν, καὶ νεώτερον πᾶσι λη-
 στείας ἑπιποσούτων τῶν πόνων. Ἀφ' ἧς τῶν
 καὶ οἱ τῆς συγγένειας ἀνεστράφησαν
 νόμοι, καὶ οἱ τῆς φύσεως σκηνήθησαν
 θεσμοί, καὶ τὰ τῆς φύσεως αὐτῆς διεφθαί-
 νται δίκαια. ὁ γὰρ πονηρὸς ἄνθρωπος καὶ μα-
 ρὸς ἔρατος, ὃ καὶ τῆς ζώντων μόνον, ἀλ-
 λά καὶ τῆς τελευτησάντων, τὰς
 τῆς τυμωρῶν ὡπλίσθη δεξιὰς, ἀφ-
 ἣν δὲ τὸν ἀπαλλαγῆναι τῆς ἐνταύ-
 θα ζωῆς, τῆς ἐαυτῆς εἶσιν ἀπὸ πλά-
 ρθαι ἑπιβλήσῃ. καὶ ὅσα δ' ἀπὸ ἑβροῖ
 καὶ ἄλλων ἐν βασιλευσίν, εἴτε ἐν δι-
 καστηρίοις, εἴτε ἐν οἰκίαις, εἴτε ἐν πόλε-
 σιν, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως βλασφασίον-
 τα ὄφεται. ἀλλὰ τί κάμνω, πᾶσαν
 γὰρ τῆ νοσήματος τῆς πλὴν κακίας,
 οὐδὲ πάντες ὁμοῦ σικερατῆς σικερα-
 σαι δυνάσκονται. εἰ δὲ οἷα τὸν κεκτη-
 μένον δυσάλαστον εἶναι, καὶ Ἀφ' ἧς τῶν
 ἀειμάχων εἶναι τὸν πλῆστον, ἐγὼ
 τῶν αἰσίων ἀποδείξω πειρασμοῦ τίνα
 γὰρ οὐ δέδοικεν ὁ πολὺ χρυσοῦ, καὶ λη-
 στείας, καὶ σικοφαντίας, οὐχὶ δυνάσται; ὅ-
 πως γὰρ καὶ τοῖς οἰκέταις αὐτῆς ὑπο-
 πτεῖναι, καὶ τί λέγω δοκῶν ζῆν. οὐ γὰρ ζῆ
 τοῖς τῶν νοσήματι κεκρατημένος, ἀλλ'
 καὶ δὲ πενήτης, τῆς τῆς ληστῶν κακουρ-
 γίας ἀπαλλαγῆναι οἷός τε βῆναι, οὐδὲ ἰ-
 χυεῖν ὁ θάνατος ἐν ἀσφαλείᾳ αὐτῶν
 ἀφ' ἧς φυλάξαι, ἀλλὰ καὶ νεκρὸν ὄντα καὶ
 ταφέντα σιλῶναι, οἱ τὰ τοιαῦτα κα-
 κουργεῖν εἰσώδotes. ἔγω γὰρ ἔγω ἑπι-
 σφαλές ὁ πλοῦτος. οὐ γὰρ δι' οἰκίαν
 διούρηται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἴσχυι ἀναρ-

perpetretur. Ob eas odia, & pugnae, &
 bella. Ob eas caedes, & latrocinia, & ca-
 lumniae. Ob eas non vrbes duntaxat, sed
 etiā solitudines, non solū culta & habi-
 tatae, sed etiam incultae ac desertae terrae
 cruore ac caedibus redolent. Ac ne à mari
 quidem hoc malum abstinuit, verūm illic
 quoque ingenti cum furore grassatur, praed-
 onibus illud obsidentibus, ac nouū quē-
 dam latrocinij modum excogitantibus.
 Ob eas & cognationis ac necessitudinis
 leges euersae sunt, & naturae sanctiones
 conuulsae, atque ad eō sepulturae iura labe-
 factata. Hic enim improbus ac sceleratus
 amor, non aduersus viuos duntaxat, sed
 etiam aduersus eos qui mortem obierunt,
 furum sepulchra effodientium manus ar-
 mauit: quippe quae ne eum quidem qui
 ex hac vita excessit, ab infidiis suis liberum
 atque immunem esse patiantur. Ac deni-
 que quaecunque mala quispiam inuenire
 queat, siue in conciliis, siue in iudiciis,
 siue in domibus, siue in vrbibus, ex
 hac radice ea pullulare conspiciet. Ve-
 rum quid laboro? Omnem enim huius
 morbi malignitatem, ne si omnes quidem
 mortales in vnum coierint, explicare po-
 terunt. Quod si cum qui pecuniam ha-
 beat, vix subigi atque expugnari posse ar-
 bitraris, ac propterea rem quandam omni
 contentione appetendam diuitias esse, ego
 contrarium demonstrare conabor. Ec-
 quem enim non pertimescit qui auro abun-
 dat? An non latrones? An non calumnia-
 tores? An non amplos ac potentes homi-
 nes? quippe cum etiam famulos ipsos sus-
 pectos habeat. Et quid dicam dum viuere
 videtur? (neque enim viuunt, dum huius-
 modi morbo correptus tenentur) imò ne
 mortuus quidem latronum improbitate
 liberari potest, nec mors ipsum ab iniuria
 tutum & incolumem seruare potest: sed
 exanime quoque corpus ac sepultum de-
 praedatur, qui huiusmodi sceleribus assue-
 uerunt. Vsq̄ue adeo periculosa res est opu-
 copia. Neque enim domus tantum effo-
 diuntur, sed etiam libitinæ & sepulchra
 effringuntur. Quidnam igitur hoc cala-

mitosius ac miserabilius fingi possit, cum ne mors quidem ipsi securitatem præbet, verum miserum illud corpus, ne vita quidem orbatum, huius vitæ calamitatibus defungi potest: quippe cum ij, qui in huiusmodi sceleribus versari solent, aduersus puluerem & terram bellum gerere festinant, & quidem multo acrius ac molestius, quam cum vitæ vsura frueretur? Nam tum, si ipsis in illius penu ingredi cōtigisset, exinanitis arculis à corpore utique manus abstinuissent, neque vsque eò in capiēdo progressi fuissent, ut corpus quoque ipsum spoliarent. Nunc verò ne ab hoc quidem sibi temperant scelestæ eorū, qui sepulchra effodiunt, manus, verum & illud continenter mouent, atque vndique conuertunt, ac cum ingenti crudelitate cōtumeliis afficiunt. Etenim, posteaquam terræ traditum est, illud, tum eiusmodi integumento, tum vestium inuolucro nudant, atque ita iacere sinunt. Quisnam igitur ad eò teter & importunus hostis est, ut diuitiæ? quippe quæ & viuentium animæ exitium afferant, & mortuorum corpori cōtumeliam inurant, ac ne terra quidem illud occultati sinant: quod tamen in commune conceditur, & rei capitalis dānatis, & iis qui in sceleratissimis criminibus deprehensi sunt, Nam cum ab his capitis pœnam Legislatores experierūt, nihil ultra sibi inquirendum putant: illos contra diuitiæ post mortem quoque grauissimo supplicio mulctant, ut pote quos nudos & insepultos proponant, spectaculum sanè miserum & horrendum. Itaque superuacanea est hæc oratio, quæ illud demonstrare studet, diuitias eam vim habere, ut agrè admodum expugnari possint: quippe cum ne post discessum quidem è vita securitatē obtineant, qui iis præditi sunt. Et tamen quis non cum mortuo in gratiam redit, sit licet barbarus, sit bellua, sit execrandus daemon? Siquidem huiusmodi spectaculum, perquam etiam rigidum & implacabilem hominem frangere atque commouere potest. Ac propterea, cum quis mortuum conspicit, etiam si cum teterimum

ρήγνυται, & τάφοι, πούω ἀθλιώτερον, & ἑλεεινότερον τῆς γένοιτο ἄν, ὅταν μὴδ' ὁ θάνατος αὐτῶ τὴν ἀρσάλειαν παρέχη, ἀλλὰ τὸ δέλιμον σῶμα σκείνο, μὴδὲ ζωῆς φερθεῖν ἀπαλλαγῆναι, οἶόν τε ὅτι τῆς ἐν τῇ ζωῇ συμφορᾶν, τῆς τὰ τοιαῦτα χακουργεῖν εἰσὸς τῶν, πρὸς κόνιν καὶ γῆν ἐπειροῦσαν πολεμῆν, καὶ πολλῶ ἀρσάλειον, ἢ ἴνιχα ἐζῆ, τότε μὴ γὰρ, εἰ σωέβη, εἰς τὰ ταμῆον εἰσελθεῖν τὰ κισάτια κενώσαντες, τῆ σῶματος ἂν ἀπέχοντο, καὶ οὐκ ἂν τοσαῦτα ἔλαβον, ὡς καὶ αὐτὸ γυμῶσαι τὸ σῶμα. νυνὶ δὲ ἐδὲ τῆς ἀπέχονταί, ἀμαρξί τῆς τυμβωρύχων χεῖρες, ἀλλὰ καὶ κινῶσιν αὐτὸ σενεχῶς, καὶ ἀειτρέφουσι, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ἀμότητος ἐνυβεῖζουσι. μετὰ γὰρ τὸ ἀφροδθῆναι τῇ γῆ γυμῶν, καὶ τῆς σκείναι, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς ἰματίων ἀεβολῆς ποιήσαντες, ἕτως ἀφίασιν ἐρρίφθαι. τίς οὖν ἕτως ἐχρὸς ἀκέρυκτος, ὡς ὁ πλοῦτος; ζῶντων μὴ καὶ τὴν ψυχὴν ἀπολλυδς, τεθνεῶτων δὲ καὶ τὸ σῶμα ἐνυβεῖζων, καὶ μὴδὲ τῇ γῆ κρύπτει, συγχρωτῶν, ὃ κοινόν, καὶ τῆς χαπαδίκων ὅτι, καὶ τῆς ὅτι τοῖς ἀρχίτοις ἐαλωτότων, σκείνεις μὴ γὰρ τῆ θανάτῃ τὴν δίκην ἀπατήσαντες οἱ γομορέται, οὐδὲν περαιτέρω πολυπραγμονοῦσι. τῆς δὲ ὁ πλοῦτος καὶ μετὰ θάνατον ἀρσάλειον ἀπαιτεῖ δίκην, γυμῶς πρὸς τῆς ἀτάφης θείαμα ἐλεεινὸν καὶ δευόν, ὡς πρὸς τὸ λόγος ὁ ἀπεδάζων δεικνύου, ὅτι δυσχεῖρωτον ὁ πλοῦτος, ὅπου γε ἐδὲ μετὰ τῆ τελευτῆν τυγχάνουσιν ἀσφαλείας οἱ τῆτον κτησάμενοι, καὶ τοῖ γὰρ τίς πρὸς τὸ τεθνεῶτα ἐσπένδεται, καὶ ἀνβάρετος ἢ, καὶ ἠελιον, καὶ δαίμων ἀλιτήριος, καὶ γὰρ ἡ θεὰ δεινὴ καὶ τὸν σφόδρα ἀμέλικτον ὅτι κλάσαι. ἀγὰ τοῖ τῆτο, ὅταν τις νεκρὸν θεάσεται, καὶ ἀσπονδος νεκρὸς ἢ, καὶ ἀκέρυκτες πολέμιος, μετὰ τῆς ὅτι τῆ δεινὴν δακρύει, οὐτως ἀπαλῆς τὴν κοινὴν ἀδουῦται φύσιν, καὶ

ἢ τὰς παρ' αὐτῆς εἰσενεχθέντας νό-
 μους· ἀλλ' ὁ χρυσὸς οὐδὲ τὰ τε τυχεῖν
 ἀφίησι τὴν κλάσιν τοῖς ποιητοῖσι
 κέρους αὐτῶν, ἀλλὰ ἢ τὰς ἔδ' ἐν ἀδι-
 κηθείαις, τὰ τεθνεώτος ἔχρους κερδί-
 ησιν· εἴγε τὸν νεκρὸν γυμνοῦ σῶμα,
 τῆς ἄγαν ἔχρῶν καὶ πολεμίων τυ-
 χάνει, καὶ ἢ μὲν φύσις καὶ τὰς πολε-
 μίας αὐτῶ καταλλάττει τότε· ὁ δὲ
 πλῆθος ἢ τοὺς ἔδ' ἐχοντας ἀπῆ-
 ρσαι ἑκ πολεμῆ, καὶ μετ' ἕβρας πολ-
 λῆς τὸ σῶμα ἀκίετα, καὶ τοιγε πολ-
 λά ἐστὶ· ἐκεῖ τὰ δυνάμεια ἐπισπάσαι
 πρὸς ἔλεον· ποῖα δὲ ταῦτα αὐτὸ τὸ νέ-
 κρὸν εἶναι, τὸ ἀκίνητον, τὸ πρὸς γῆν ὀδύ-
 ει ἢ τέφρα, τὸ μηδὲν παρῆναι τὸν
 βουθίσοντα· ἀλλ' ἔδ' ἐπὶ κέρματι τὰς
 μαρῶν καὶ ἀλιτηρίας ἐκείνης, ἀφ' ἧς
 τὴν σὺ τῆς ποιητοῦ ταύτης ἐπιθυ-
 μίας τυρανίδα· ὁ γὰρ δεινὸς καὶ ἀκό-
 ρετος τῆς φιλοζηματίας ἔρωσ, καθάρ-
 τος τῆς τυρανίας ἀπηνῆς καὶ ἀλάττω
 παρῆσκει αὐτοῖς, ἐγκελευδῆμος τὸ
 ὄμα καὶ ἀμείλιτα ἐπιτάγματα ἐ-
 κείνα, καὶ θηλια αὐτοὺς κατασκευά-
 σαι· ἔπας ἐπὶ τὸν τάφον ἄγει· εἰ τοί-
 κωι εἰς τὸν πρὸ κείνου γὰρ ἐπανα-
 κτεῖν τὸν λόγον πολλοὶ καὶ ἐδοξοῖ εἰσὶ
 οἱ τὸν ἀπαρρεύσαντες· καὶ καθάρ-
 τος καὶ πολεμίας τῆς ἀρετῆς μὴ
 σπεισάμενοι, τὸ τε νόσημα τὸ τῆς φι-
 λοζηματίας πᾶν εἰδείσθαι αἴτιον τῆς
 κακῆς· οἷτε κτησάμενοι ἔδ' ἐχέω-
 τοι, ἔδ' ἐδ' ἀλάττω, ἀλλὰ καὶ εὐχέ-
 ρωτοι πᾶσιν ἔδ' ἐχέωτες, ἀλλὰ καὶ
 πεθνεώτες ἀναπεφύνασι· πέπασο τῶ
 χαλεπῶ τῆς νοσήματι κεχειρωμένος,
 καὶ ῥήτορα ἡμῶν ἐπιτεχίζων· εἰ μὲν
 γὰρ τῆς σῆς γνώμης ἦν ἢ ψῆρος, οὐ
 πολὺς ἂν ἦν ἡμῶν ὁ λόγος· ὡς γὰρ νο-
 σῶσαι αὐτὴν ἀνήκετα, τὰ χεῖρα ἂν πα-
 ρεργάζαμεθα· ἐπειδὴ δὲ τὸν ῥήτορα
 ἡμῶν ἐφώπλισας, πᾶς ἂν εἴποιμε εὐ-
 παρεπὸς ἢ ἀγαθὰς ἡμᾶς, καὶ τοι αἰ-
 δουδύεις τὸν ἄνδρα, πολλὰς αὐτῶ
 ἀνοπλίσει, τοὺς ἀφ' ἧν τὴν τὴν γνώ-

& infestissimum hostem habuerit, vnā cū
 ipsius familiaribus & necessariis colla-
 chrymat. Ad eō omnes communem natu-
 ram, legesque ab ea inuectas venerantur.
 At aurum, ne hoc quidem consecutum,
 pœnam iis, qui se adepti sunt, remittit: ve-
 rum eos quoque, qui nulla iniuria affecti
 sunt, hominis mortui hostes reddit. si qui-
 dem cadauer spoliare acerborum inimi-
 corum & hostium est. Ac natura quidem
 hostes quoque ipsi tum reconciliat: at di-
 uitia, eos quoque, qui nihil habent quod
 obiciat, hostes efficiunt, ac cum ingenti
 contumelia corpus excruciant. Atqui
 multa illic sunt, quæ animos ad miseri-
 cordiam pertrahere queant. Quænam tā-
 dem hæc? Nimirum hoc ipsum, quod
 mortuus est, quod motu caret, quod ad
 terram ac cinerem tendit, quod nemo
 præstō est, qui opem ipsi ferat. At nihil ho-
 rum, ob eam tyrannidem, quam improba
 hæc cupiditas parit, impuros ac nefarios
 illos inflectit. Siquidem acris ille atque
 inexplēbilis pecuniarum amor, instar cru-
 delis cuiusdam & immanis tyranni ipsis
 astat, sæua illa & inhumana edicta ipsis
 proponens, eosque in feras commutatos
 ita demum ad sepulchrum ducit. Cū
 igitur (vt ad institutum orationem nostrā
 referamus) multi ac celebres viri sint, qui
 diuitias prohibuerint, & tanquam cum
 virtutis inimico & hoste sædus ferire
 detrectarint, cūmq; & auaritiæ mor-
 bum malorum omnium causam esse
 demonstratum sit, & eos, qui opes adepti sint
 non ægrè ac magno cum negotio, sed
 facillè expugnari atque opprimi posse
 constiterit, desine quæso graui huic morbo
 subiici, atque oratorem nobis tanquam
 mutum opponere. Etenim si iudicij tui
 esset hic calculus, haud longam orationē
 haberemus. Nam eum, vt incurabili mor-
 bo laborantem, confestim reieccissimus.
 Quandoquidem autem Oratorem in nos
 armasti, (quonam pacto id honestè dicā?)
 vt aduersus eum (tamen si maximo apud
 nos loco ac numero sit) multos vicissim,
 qui sententiam illam apertis verbis euer-

tant, armare nobis necesse esset, effecisti. Ac de hac re hactenus. Quoniam autem perquam copiosa est veritas, age iam ipsum quoque Oratorem ostendamus hoc nomine gloriantem & exultantem quoddam turpibus lucris superior sit. Quibusnam igitur verbis usus est? Nec verò quisquam vllum quæstum iis rebus, quas in Rep. gessi, aut in verbis meis adnexum esse demonstrare poterit. Ad hunc scilicet modum ipse quoque huiusce magnitudinis nomine gloriatur. Quoddam si dicas, cur igitur Oratorivifum est, sententiam, quæ tam facile refellatur, pronunciare? Maximè quidem illud respondeam, non à me, sed à te qui ipsum propugnatorem ipsius exigendam esse. Quoddam si etiam pro ipso aliquid dicere oportet (oportet autem ut opinor, ne quibusdam absente aduersario dimicare, vel potius vicisse videamur: & quia etiam alioqui tum veritatem amom, tum virum suspicio ac veneror) id, ut poterit efficiam. Hoc igitur aio, alios omnes rei ipsius natura perfecta & animaduersa, meritò diuitias, ut virtutis hostes, proscrispisse. Oratorem autem, non rem ipsam per se spectantem, sed ad necessarios belli vsus oculos coniectos habentem, his verbis vsutum esse. Aliter enim nec arma fabricari, nec triremes construi, nec annona militibus dari, nec denique alia omnia, quibus bellum delectamur & exultat, concinnari sine pecunia poterant. Quoddamque hoc verum sit, ex eo constat quod alio loco ait: Ad ea negotia, quæ nunc ingruunt, nulla omnino te magis, quàm pecunia, ciuitas opus habet. Quæ cum ita sint, si ille Atheniësis, siue bene, siue malè (id enim mitto) bellum gerentibus consuluit, tu hoc ut generalem atque communem sententiam ne proferas, aut comprobas, nec eos qui ad quæstum faciendum auidi sunt beatos prædices, atque imiteris, nec defensionem iis, quæ defendi nequeunt, compares, nec Oratorem ut vaxordem, quique facile refellatur, infesteris. Nam si quisquam disertum hunc & eloquentem Oratorem exagitare velit (dicam enim hoc

μην ὁκείνῃ ἀνατρέποντάς τε καὶ ταύτῃ μὲν εἰς ποσῶντον· ἐπειδὴ δὲ τῆς ἐλπιθείας ἢ φειδύσας πολλή, φέρε δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ῥήτορα Σποδ εἰζαῖδον, στυμυνομόνον ἢ ἐναβρωμόνον, ἔπι τῶ ἀγρῶν λημμάτων κρείττων ἔνοι· πῆ τοῖσι εἴη, καὶ εἰδὲς ἂν ἔχοι λῆμμα πρὸς οἷς ἐγὼ πεπολίτευμαι καὶ λέγω· δεῖξαι πρὸς ἡμετέριον ἔτα καὶ αὐτὸς ἐγγελλωπίζεται τῇ μεγαλοψυχίᾳ ταύτῃ· εἰ δὲ φάησ, πῶ οὐ ἔδοξε τῶ ῥήτορι, οὕτω ῥα δῖος ἐλεγχόμενῃ Σποδ φήνασθαι γνώμην· Σποκεναίμην, ὅτι μάλιστα μὲν οὐ καὶ γὰρ, αὐτὸς δὲ ὑπεύθυνος εἰ ὁ τῶν πρὸς ἡμετέριον τῆ ἰσθμῶν αὐτοῦ Σπολογίᾳ· εἰ δὲ καὶ Σπολογίσασθαι χρὴ, χρὴ δὲ, ὡς οἴμαι, ἵνα μὴ πῶ δόξωμεν ἐρήμην ἀγωνίζεσθαι, μᾶλλον δὲ ἐρήμην νεικικέναι, ἄλλως τε, ἑσπεῖδῃ καὶ φιλῶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀδύμην τὸν ἀνδρα τῶτο, ὡς ἂν δινωάμην, ποιήσω· φημὶ τοῖσι, ὅσοι μὲν ἄλλοι πάντες αὐτῶ τῶ πρᾶγματος τὴ φύσιν καταμαθόντες, εἰκότως ἀπεκήρυξαν τὸν πλοῦτον, ὡς τῆς ἀρετῆς ὄντα πολέμιον· ἢ δὲ ῥήτορας αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ ἑαυτὸ σκοπῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν χρείαν τῶ πολέμου βλέπων, τῶτ' ἐφη· ἄλλως γὰρ οὐχ οἶόν τε ἦν ὅπλα χαλκεῦσαι, καὶ τελεῖρας ποιήσαι, καὶ τραπώταις σιτηρέσιον δοῦναι, καὶ τὰ ἄλλα οἷς χαίρει ὁ πόλεμος, καὶ οἷς ἀγάλλεται, κατασκευάσαι χρημάτων ἀνευ· καὶ ὅτι τῶτ' ἔστιν ἀληθές, ἐτέρωσε φησὶν, ἔδενός τ' ἄν πάντων ἔπος, ὡς χρημάτων δεῖ τῇ πόλει πρὸς τὰ νῦν ὑπὸντα πρᾶγματα· μὴ τοῖσι εἰ ἀθηναίοις, εἴτε εὐ ἢ μὴ καλῶς, εἴ γὰρ τούτο, πολέμοισι σμυβέλευσε· οὐ ὡς γενικὴν καὶ κοινὴν γνώμην πρὸς φέρε, μηδὲ Σποδ ἔχουσι, μηδὲ ζήλῃ τῆς χρηματισμοῦ, μηδὲ Σπολογίαν τοῖς ἀναπολογίτοις ποιήσας, μηδὲ ἑσπασμένῃ ἐθέλωμι, τὸν ῥήτορα ἀφ' ἑσπευ ὡς ἀπόητον, καὶ ῥα δῖος ἐλεγχόμενον· εἰ γὰρ πῶς ἐθέλοι τῶ δεινῶ

τούτῃ

τὴν ῥήτορα κατὰ δεξιὰς εἰρήσεται
 γὰρ καὶ τὸ μετὰ τὴν ὥσφ' αὐτῶν
 ἀπολογία δεινῶς γὰρ, ὡς ἔφην, ἐρῶ
 τῆς ἀληθείας φησὶ, ὅτι, ὡ ῥήτορα ἀρι-
 στὸ, θαυμάζω, πῶς εἰς τὴν αὐτίον πολ-
 λάκις ἀεὶ ἐπέπαι τὰ ἐπισημιατὰ,
 καὶ τὸ πᾶσαι τοῖς ἀκούοντα, μηδὲν ἔ-
 περον παρῆμι, καὶ πηγῆ, καὶ ἀρχὴ
 καὶ ὄρος πάσης δεινότητος τοῖς μετὰ
 σὲ ἀνθρώποις γεννηθῆναι. οὐ συνεί-
 δεῖς τῶν δὲ μέλλω λέγειν. ἔχρη γὰρ
 ἀσφαλίσασθαι σε τὴν γνώμην, καὶ ἐ-
 πείν, δεῖ δὲ χρημάτων, καὶ ἀπὸ τού-
 των ἔδει γενέσθαι τῶν ὀφειλόντων
 γενέσθαι ἐν πολέμῳ. ἀλλ' ἴσως ἀπεκρί-
 νατο ἂν, εἴ γε αὐτῶν, ὅτι ἡ ὥσφ' ἔστι
 τοῦ λόγου. καὶ πᾶσαι ἡ σύμφορασι,
 τοῦτο δηλοῖ. ἀλλ', ὡ σοφὲ, πάλιν ἂν
 εἶπε πρὸς αὐτὸν, εὐ μὲν λέγεις. τοῦτο
 γὰρ καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀναδέξασ-
 θῆναι πρὸς τῆς οἷς ἀπολογίας ἔφη. ἔ-
 πως ἔδειν πρὸς φιλοκεκίαν ἐλέπων
 ἐφθγγαστο. καὶ πείθομαι, καὶ σὲ ἀλη-
 θεῖν καὶ καίνοι. ἐπειδὴ δὲ πινες ἀ-
 πώδευτοι, ὡς καὶ ἔτος, ὁ τὸν ἀ-
 γῶνα τοῦτον ἐπισημιατὸς, μήτε τὰς
 ὥσφ' ἔστι κατὰ μάθαιοντες, μήτε
 τὴν σύμφορασιν ἀπαλλοτῆτες, αὐ-
 τὰ καὶ ἑαυτὰ, βέλοισι τῆς τῶν
 παρῶντων, ἢ ἐποιδῶν, ἀκολε-
 γίας ἀποπῶντες, καὶ ἑαυτοὺς καὶ ἐτέ-
 ρους φεικίσι. ἔχρη σε ἀσφαλί-
 σασθαι τὸν λόγον. οὕτως γὰρ εἰρη-
 μῆτος τοῖς μὲν εὐχερῆς καὶ ἀμαρτῆς
 εἰς φιλοκεκίαν ἀλείφει, καὶ μύ-
 ρων ἐμπίπλησι κακῶν. τοῖς δὲ πε-
 παυμένοις, ἢ σοφοῖς εἰς ἀντιλογίαν
 καὶ ἀκόντας ἐγείρει. τί γὰρ εἰπῶν δύ-
 νανται. τί φησὶ Διμήδορες; ἔδειν
 ἔστι τῶν δεινῶν ἀπὸ χρημάτων γε-
 νέσθαι; οὐ σωφροσύνη; ἔστι εἰσαθῆαι;
 οὐκ ἀνδρῖαν; οὐ δικαιοσύνη; οὐ φρο-
 νησιν; οὐ φιλοσοφίαν; οὐκ ἀγαθότη-
 τα. ταῦτα γὰρ καὶ ἀρέπονται καὶ δε-
 οντά, ἀντίς κυρίως κελεύσει. ναὶ
 φησὶ. τί καὶ ἔστιν ὥσφ' ἔφης τῶν ὀφει-

quoque post ipsius purgationem. acris
 enim, ut iam dixi, veritatis amor est.) his
 verbis utitur: ὁ cunctorum Oratorum
 præstantissime, miror quonam pacto ar-
 gumenta plerunque in contrarium inuer-
 tens, nec quicquam aliud eo prius atque
 antiquius habens, quàm ut auditoribus id
 quod cupis persuadeas, tamen eloquætiæ
 omnis & fons, & origo, & regula poste-
 ris extiteris, illud tamen, quod dicturus
 sum, minimè animadvertisti. Sententiam
 enim munire oportebat, ac sic loqui: Pe-
 cuniis autem opus est, ac sine iis, nihil ea-
 rum rerum, quæ in bello fieri debent, effi-
 ci potest. At respondisset fortasse, si super-
 stes esset: Orationis argumentum totum-
 que elocutionis corpus hoc indicare: ve-
 rum ὁ vir sapiens (rursus ad eum ille
 dixisset) probè quidem loqueris. Nā hoc
 etiam ille, qui hoc certamen suscepit, an-
 tequam pro te ipse diceret attulit (vsque-
 adeo nihil cōtendendi animo locutus est:)
 atque & te, & illum vera dicere profus
 credo. Quoniam autem imperiti quidam,
 cuiusmodi ille est, qui hoc certamen insti-
 tuit, nec argumentum animadvertentes,
 nec verborum constructionem exponen-
 tes, ipsasque per se res ab eorum quæ ante-
 cedunt, aut subsequuntur, serie auul-
 sas, perpendere cupientes, & seipsos, &
 alios in fraudem inducunt, oportebat
 te sermonem comminire. Ut enim di-
 ctus est, leues quidem & imperitos ho-
 mines ad pecuniarum studium acuit, at-
 que infinitis malis cumulat: eruditos au-
 tem & sapientes viros, inuitos etiam ac re-
 pugnantes, ad cōdicendum excitat. Quid
 enim dicere possunt? Quid ais, ὁ Demo-
 sthenes? Nihil eorū, quæ oportet, sine pe-
 cuniarum adiumento fieri potest? Non
 temperantiæ, non fortitudinis, non iusti-
 tiæ, non prudentiæ, non philosophiæ, non
 bonitatis specimen edis? Hæc enim & cō-
 gruentia, & cum officio coniuncta quis-
 piam propriè appellavit. Est ita, inquit.
 Quidnam igitur est quod dixisti? Nimirū
 eorum, quæ in bello fieri debent. Ecquid
 igitur, ad eum dixeris, hoc in tua oratione

minimè posuisti? An tibi multorum inertia ignota est, quòd quæ volunt, eadem etiam confirmant? Imò verò tu hoc ipsum nos docuisti. Tuum enim est celebre illud ac verù apophthegma: Quod quisq; vult, hoc etiam putat. At res persæpe haudquam ita cõparatæ sunt. Quid igitur molestiæ, imò quid non vtilitatis afferebat exigua hæc additio: siquidem & te culpa & reprehensione, & alios omnes confusione atque tumultu liberasse? Si hæc quispiam ad eum verba habuisset, sic opinor, & eum ipsi correctionis huiusce nomine gratiam habiturum fuisse (prudens enim vir erat) & sermonem emendaturum. Hac enim ratione nemo iam stultorum imperitiam suam Demosthenica eruditione fulcire ac roborare ausus fuisset.

λόντων γινέσθαι, εἶπον, ἐν πολέμοις τοῦ τῆτο φαίης ἂν πρὸς αὐτὸν. ὁ δὲ ἔταξας σαφῶς ἐν τῷ σουτοῦ λόγῳ. ἢ ὁκ οἶδας τί τῆ πολλῶν βραθυμία, ὅτι ἂ βύλονται, ταῦτα χαίκερσι. μᾶλλον δὲ σὺ τοῦτ' ἡμᾶς ἐδίδαξας. σὸν γὰρ ὅτι τὸ αἰοίδιμον ἐκείνο, καὶ ἀληθὲς σπόφθεγμα. ὃ γὰρ βέλεται, τῆθ' ἕκαστος καὶ οἶεται. τὰ δὲ πράγματα πολλὰ κίς ἐχέτω πέφυκε. τί τοίνυν ἐλύσει ἡ μικρὰ αὐτῆ πρὸς τῆ κί; τί δ' ὁκ ἀφέλει εἴγε καὶ σὶ ἐγκλήματος καὶ τοὺς ἄλλους ἀπαντας συχρῶσας καὶ παρεχίς ἀπήλλαπεν. εἰ ταῦτ' ἔφασαν πρὸς αὐτὸν, καὶ χέειν ἂν οἶμα αὐτὸν εἶδεναι τῆς ἐπαγορθώσεως. σωετὸς γὰρ ἦν ἀνὴρ καὶ διορθῶσα τῆ τοῦ λόγον. ἔτω γὰρ οὐδ' εἰς ἀλοιπὸν τῆσ' ἀοήτων ἐτόλμισε τί οἰκείαν ἀπαμεινύσασιν ἐκ τῆς δημοδοσιῆς κίς παμεινύσας νεύσων.

Eutonio Diacono. 147.

Εὐτονίῳ Διάκονῳ. ρμζ.

In hac quoq; vita, vir optime, optimi ac maximè regij viri (sic enim eos, qui virtutibus florēt, appellare fas est) magis viuunt, quàm maximè seruire, (sic quippe vocare par est eos, qui præposteris voluptatibus ancillantur. Probi enim ac virtute præditi omnibus rebus sublimiores sunt, non modò animi molestiam, sed etiam timores & pericula, & quasuis mutationes superantes: non nihil perpetiendo, sed quod multo maius est, ac diuinam huiusmodi vitam conspicuam facit) ingruentia etiam ea contemnendo. Contrà qui in scelerum cæno volutantur, mihi ob eos, qui hinc oriuntur, mærores, & metus, & pericula, atque infinitum perturbationum examen, ne viuere quidem videntur. Nam siue mors expectetur, etiam ante mortē præ metu moriuntur: siue cõtumelia, siue paupertas, aut aliud quoddam inopinatum mali genus, prius etiam, quàm id ipsis experiri contingat, intereunt. Si ergo hæc ita

ἔανταῦθα, ὃ βέλπτε, οἱ ἄριστοι καὶ βασιλικώτατοι. ἔτω γὰρ χέειν θέμις τοὺς ἀρεταῖς κομψίτας, μᾶλλον ζῶσι τῆσ' ἀνδραποδεσάτων. ἔτω γὰρ ὀνομάζων διχμοὶ τοῖς ἡδοναῖς ἀποποις δουλεύοντες. οἱ μὲν γὰρ φιλάρετοι πάντων εἰσὶν ἐπιλόττεροι, οὐ μόνον ἀθυμίας, ἀλλὰ καὶ φόβων, καὶ κινδύνων, καὶ μεταβολῆς ἀπάσης ἐσηκότες ἀνώτεροι. οὐ τῷ μηδὲν ὑπομειν. ἀλλ' ὃ πολλῶ μείζον ὅτι, καὶ θέειν δέικνυσι τί τὸ ποιῶν τῶν ζῶν, τῶ κ' ὅτι πόντων αὐτῆσ' χαίρα φρονεῖν. οἱ δὲ τοῖς ἀμαρτήμασιν ἐγκαλινδούκνοι, οὐδὲ ζῆν μοι δοκοῦσι. ἀλλά τὰς ἐξ ἀσπίδων ἀθυμίας, καὶ τοὺς φόβους, καὶ τοὺς κινδύνους, καὶ τὸν μέλιον τῆσ' παθῶν ἐσμον. ἂν τε γὰρ θάνατος πρὸς δοκῆθῆ, θήσκεισιν καὶ πρὸς τοῦ θανάτου τῶ δέει. ἂν τε νόσος, ἂν τε ὑβείς, ἂν τε πενία, ἢ ἄλλο τι τῆσ' ἀδοκῆτων, καὶ πρὸς τῆσ' πεί-

πεί-